

Избор најбажнијих бести из часописа

МИЛЕНКО СМИЉАНИЋ:

Ја вас поштујем, а они вас се плаше

Ја мислим да је то добро да је један синдикат толико моћан да може да дрма

Ваш став о приватизацији у Србији?

Наш став по питању приватизације увек је био тврдокоран и негативан у односу на процесе приватизације који су се одвијали по старом закону или познатом Влаховићевом закону. За такво нешто смо имали увек убедљиву аргументацију.

Влаховићникада није пристајао да нашу аргументацију укрстимо са неким од медија локалних или глобалних, свеједно. Нашегативан став око процеса приватизације у Србији није тежња да се вратимо на старо и да се заустави овај процес, него је проистекао из многобројних проблема који су проистицали у процесу приватизације. Примера ради, у Србији је за ове четири године приватизовано око 1.400 привредних субјеката, методом тендера и аукцијама, нешто мало преузимањем контролног пакета акција. Три четвртине изведених приватизација имају неки проблем и могле би да буду поништене. Ако је евидентно да постоји толико проблема, ваљда је логично да се запитамо шта фали у том закону и због чега настају проблеми.

Проблеми настају зато што су купопродајни уговори општег типа и не обухватају све параметре који могу да буду важни за тај процес за раднике и за капитал. Затим проблеми настају због неиспуњавања инвестиционог програма, неисплаћивања зарада, неоправданог и незаконитог отпуштања радника. Када би ови из агенције хтели

да причају могли би само да потврде моје наводе и многе приватизације би морале да буду поништене. Неких 100 или 200 је и поништено, али тек онда настају проблеми за те фирме, док све то не размрсе код трговинских судова који су најслабија карика овог нашег друштва. Предлагали смо да се у оквиру агенције за приватизацију постави одељење за поништити.

Наставак на страни 4

→ (Наставак са 2. стр.) Ми смо четири године призивали неког страног партнера, а ево ово је податак који ћете ви ексклузивно објавити, само 53 страна партнера је за то време ушло у нашу земљу, од њих су 20 неки Србо-Американци, типа Србе Илића који је ојдио Путник, а од оних преосталих тридесетак 10 су Словенци и Хрвати, што је још интересантније то су још и добре приватизације, а само мали број приватизација као што је приватизација Мериме Крушевац од стране Хенкела може се сматрати заиста успешним. Дакле, наш став је да приватизација због приватизације нема смисла уколико она не доноси бољитак.

Шта доноси нови закон о раду?

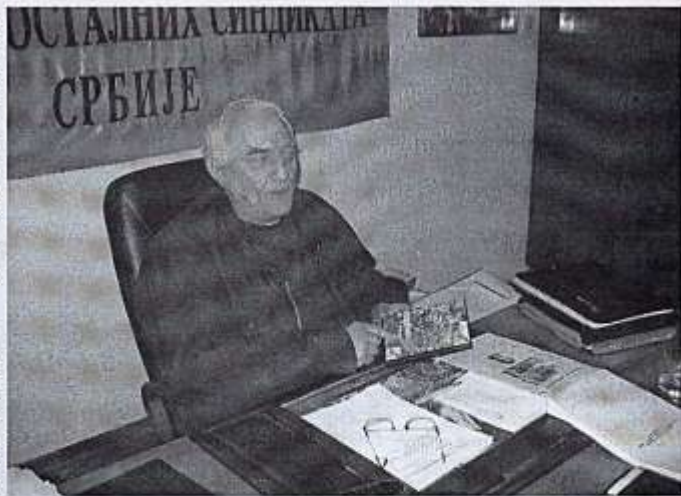
Оно што могу да кажем је да је од шеснаест амандмана које смо ми поднели прихваћено једанаест, што је пристојан број, а иначе је верзија била боља од Закона који је на снази, а кога смо напали на улицама кроз протесте. Остао је споран још један амандман кога ми сматрамо кључним, али је председник Коштуница интервенисао и замолио нас да прихватимо Закон са амандманима који су нам прихваћени, па да пратимо његову примену у пракси и ако закључимо да постоје евентуални негативни ефекти то решавамо кроз социјални дијалог и у том делу мењамо закон. Ја сам тражио писмену потврду да ће то тако бити и добио је, а да се то није десило, да нисмо прихватили Закон, он не би прошао у Скупштини јер су се социјалисти већ били изјаснили да га у том случају неће подржати. Ово би повукло и неке друге косенквенце.

Данас су то неки медији искористили објављујући како смо ми спасили Владу. Ја мислим да је то добро да је један синдикат толико моћан да може да дрма скупштином. Ко ја су по Вама најбитнија побољшања у Закону о раду? Као прво укинут је онај фамозан члан да послодавац може да отпусти 10% људи а да нижом при том не полага рачуне. Затим послодавац више не може да отпусти радника само зато што он мисли да треба, него прво мора да га упозори и да тражи мишљење синдиката. Гледајући генерално, претходни Закон је значајно фаворизовао свет капитала у односу на свет рада, уз образложење да ће то привући стране инвеститоре. Овај Закон успоставља равнотежу. Међутим, оно што морам да кажем је да синдикатима нико ништа неће поклонити. Нови Закон само даје једнаку шансу раду и капиталу, али синдикати су ти који морају да се изборе за своја права. Ја зато изузетно волим крагујевачке синдикатце. Жалим што немам бољег председника општинског синдиката у Крагујевцу, него имам ту једну сталну меандру која спречава да тај синдикални живот стварно профункционише. Али без обзира на то могу слободно рећи да Застава каква јесте данас још увек постоји само захваљујући иницијативи синдиката. Код радника Заставе нема завиставања. Они се боре за свој статус на један веома борбен, осмишљен, демократски, а ако треба и синдикални начин. Због тога Влада увек респектује кад крагујевчани нешто траже.

Најављено је реструктурирање великог броја јавних предузећа, између осталог и одбрамбене индустрије Србије. Мислите ли да је Влада у стању да реализује тај процес?

Нажалост, социјални партнер тој врсти индустрије јесте војска, тј. држава. Ја сад постављам питање: Која држава? Србија и Црна Гора? То је вештачка творевина и нико не зна у ком ће се правцу то даље развијати. Што се тиче војске она је и сама у расулу. Ја лично мислим да држава Србија мора да направи план и концепт о функционисању и статусу наменске индустрије. На највишем државном нивоу мора да се реши да ли ће те фабрике бити државне, обзиром на специфичну врсту производа. Таквих примера има у свету, или ће делови ићи у приватизацију а да срж остане државна или ће можда комплетна наменска ићи у приватизацију.

Лично мислим да ова грана индустрије има своје тржиште и да може успешно да послужи као самостални субјект, али само под условом да држава буде довољно

Председник Самосталног Синдиката Србије у разговору са члановима наше редакције

просвећена и намерена да у целини решава овај проблем. Међутим, уколико држава буде чекала да Оружари изађу на улице то ће само довести до заоштравања односа. Ја ћу у том случају стати на страну Оружара у смислу да се на један мериторан и државни начин у целини направи концепт решавања наменске индустрије у Србији, при чему је мој акценат на статусу радника и њиховој судбини, а остало је ствар менеджера и државе?

Какав је ваш став по питању 330?

Они који мисле да је раднику иманентно да не ради су у заблуди. 330 је замишљен као пројекат који ће једном броју радника омогућити преквалификацију и запошљавање на новим радним местима, али до сада ту ништа није урађено. 330 можда има шансе да се реализује кроз један пројекат који се зове Национална стратегија запошљавања 2005-2007 године. Ако се то примени људи са 330-а ће добити неку шансу да се запосле, ако не 330 ће морати да настави да функционише као до сада, јер им у Крагујевцу просто неће проћи да људе оставе без икаквог социјалног обезбеђења. **Где у предстојећим процесима видите место Синдиката Заставе оружје?**

Застава оружје је један синдикат који је вредан сваког поштовања и респекта. Они умеју да буду и борбени, ревулционарни, али и разложни и да кроз дијалог сваку добру иницијативу прихвате. Умеју они да буду и трпљиви и да дају шансу некој новој власти да направи неки учинак, не стартују одмах. Међутим, са крагујевачким оружарима се мора говорити искрено о свему, сваки други начин води у конфликт, а то није добро. Ја бих волео када би ми све остале основне организације у оквиру савеза, а има их око 7.000, биле као Оружари. Мени не требају председници синдиката који су полтрони, па све вичу тако је председничке ти си у праву. Оружари и њихов председник Југа умеју и да критички пропрате нешто што ради Савез али и да реално прихвате контрааргументацију. Ја кад гледам синдикат у некој перспективи увек видим Оружаре. Још једна добра карактеристика Оружара је да су поуздани. Има много синдиката који само дижу велику галаму, а кад кренем са њима и осврнем се да видим где су њих нигде нема, али ако Оружари кажу да су самном не морам да се осврћем.

Да ли мислите да и Влада има исти респект према Оружарима?

Исти и још већи. Они имају страх. Ја имам синдикални респект према једном здравом делу великог организма, док њима нимало није свеједно кад Оружари запрете и морају да реагују јер се плаше те снаге.

НА РАСКРШЋУ

Којим путем кренути. Данас смо опет на једном раскршћу. Политика се све више увлачи у наше животе. Међународни положај земље, најдиректније се рефлектује на пословање ове фабрике. Браниоци националних интереса у добро угрејаним и раскошно опремљеним кабинетима, са збринутим њиховим породицама могу много да издрже. Питам се да ли знају да постоје они којима је проблем и храна неопходна за биолошки минимум. Ја признајем да ми је од тог племенитог осећања љубави према отаджбини, јача љубав према породици. Признајем и не стидим се! Зато се надам да они који воде Земљу, на том раскршћу, неће залутати.

Ми у овој фабрици и ако већ много година изложени разним искушењима, нисмо поклекли. Показали смо изузетну живавост, и власт, чини ми се, то уважава. Сваку организацију чине људи. Спремност људи ове Фабрике да се жртвују за циљеве, водила нас је ка успеху. Синдикат Наменске чине хиљаде људи свесних величине своје Фабрике, али не квантитативно, већ духом. У временима великих протеста Наменске, деведесетих година, обећања тадашње опозиције, а данашње власти, била су везана за ружичасту будућност ове Фабрике. Дозапећи на власт, заборавили су дата обећања и чини ми се направиле значајну грешку. Први излазак Наменске, након тога на улици, означио је почетак краја једне владе. Ову Фабрику, требало је неговати због свега што су људи који раде у њој чинили.

Д у г о најављивано реструктурирање, се не дешава. Празна државна каса основна је препрека. Одлуче ли се на други пут, пут отпуштања, значи да пате од амнезије, Синдикат Наменске обавиће свој посао. Наша јасна порука свакој власти, па и овој је: ми нећемо правити социјалне програме којим ће се запослени отпуштати, то није наш посао, наш посао је да такве програме спречавамо. По томе се разликујемо од многих синдиката у

**Југослав
Ристић**

**Наша јасна
порука свакој
власти, па и
овој је: ми
нећемо правити
социјалне
програме којим
ће се
запослени
отпуштати, то
није наш посао,
наш посао је да
такве програме
спречавамо. По
томе се
разликујемо од
многих
синдиката у
овој земљи. И
биће тако и
даље.**

овој земљи. И биће тако и даље. Оно, о чему данас министри у овој Влади говоре, као могућим правцима реструктурирања, јесу заправо идеје ове, наше Синдикалне организације, које годинама, користећи разне методе, пласирамо. Сада се најбоље може видети одложено деловање наших ранијих активности у "придобијању" неких миинистара за наше идеје. Не очекујемо да ће све тећи са лакоћом. Наша пажња не сме да попусти, као ни жеља, да се за свој статус боримо. Сваком разумном је јасно да овакве фабрике морају да буду под посебном бригом државе, зато што имају производ који није на слободном тржишту. Наше залагање иде у правцу, да фабрике овог типа, треба да добију статус јавног предузећа, како би се обезбедила стабилност у њиховом пословању, а за то је потребна измена постојећег закона. Праксу земаља у транзицији да се сва ова питања, будућности одбрамбене индустрије, уређују законом о конверзији ове врсте индустрије, не треба заобићи. Охрабрује политичка подршка људи и у опозицији и на власти у овом граду, за наше ставове.

Да ли ће Влада у овој години кренути у реструктурирања, одбрамбене индустрије, јавних предузећа, других великих система, тешко је претпоставити. Недостатак новца, одсуство идеја, сопствена нестабилност ограничавајући су фактори за ову Владу. Неће ме изненадити, ако се у нашем случају сем отписивања дугова ништа не догоди. Сва ова најављена реструктурирања, била би много велики залог и за много стабилнију владу. Основни задатак ове Владе очигледно јесте опстанак на власти. Жеља за влашћу била је основ за њено настајање, а не програм који треба да спроведу. У земљи, где свака Влада мења уџбеник историје и где се након шездесет година од завршетка рата у скупштини доносе закони о статусу бораца тих ратова, ништа нас не може изненадити.

Издавач: Синдикална организација Застава Оружје. Уређивачки одбор: Томислав Николић, Невен Петровић, Верољуб Јецић, Рајка Јевтић, Сарадници: Сања Антонијевић, карикатуре Зоран Ивановић, прилог из музеја Радмила Миливојевић, насловна страна: Милош Поповић, фотографије: Радосав Миладиновић Адреса: Трг Тополиваца 4, Телефон/факс: 034/323-059, e-mail: sindznp@infosky.net WEB: www.oruzari.co.yu

ВИТЕЗ из ВОЈНЕ

Тачније на дан Богојављања, одржава се плавање за "Крст часни". По предању у Библији на тај дан, пре много година, када је Господ Исус навршио 30 година, у реци Јордан, Јован Крститељ је крстио Господа, а тиме се показала Христова мисија у свету и пут нашег спасења. Наиме: "Господ узео је грехе рода човечјег и под њима умре (погружење) и оживе (излазак из воде); и ми морамо умрети као стари греховни човек и оживети као очишћени, обновљени и препорођени. Свак од нас се крштењем у води просвећује тиме што постаје усиновљен од Оца Светлости, заслугом Сина и силом Духа Светога."

До 1941. године традиција плавања, као симбол крштења у води, је живела на нашим просторима. Окупацијом Немаца, традиција је прекинута, а послератна власт није имала слуха за обичаје и традиције православља.

Тек године 1999. у Београду и у још неким градовима Србије традиција је настављена.

У нашем граду, на језеру у Шумарицама, та традиција је поново оживела, 2004. године окупљањем осморо одважних и храбрих људи у реализацији СВЕБОР-а (српске вештине борења) и православне цркве у Крагујевцу и под покровитељством Скупштине Града Крагујевца.

Ове године за разлику од прошле, организација је била на вишем нивоу, како за учеснике плавања, тако и за велики број посматрача ове манифестације. На тако хладном времену сви су могли да се загреју, чајем, врућом ракијом и рибљом чорбом из великих казана који су мамили својим мирисима.

Пливају се симболичних 33 метра што представља 33 године живота Исуса Христа. Вода у то доба године је изузетно хладна, али сви који верују у Бога убеђени су да тог дана могу да уђу у било коју воду и да ништа непријатно не може да им се деси, јер су од Бога заштићени.

Таквог су мишљења и убеђења били и овогодишњи плавачи за "Крст часни". Дванаесторица најхрабријих, најсмелијих, најодважнијих, по хладном зимском времену, плувало је пред људима који су веровали у њих и који у себи носе љубав према православљу.

Манифестацију су пропратили медији и штампа, а међу гостима биле су и истакнуте личности нашег Града и наше цркве које су предводили Владика шумадјски, господин Јован и градоначелник Верко Стевановић.

Све то можда и не би било за нас тако интересантно да међу дванаесторицом

*Драган Банковић
Бане ЛИСИЦА*

*Вера у "нешто",
вера у Бога,
последњих
година поново
се враћа у наш
народ. Са
враћањем вере у
Бога постепено
се враћају
православни
обичаји давно
заборављени
или забрањени.
Тако је један од
давних обичаја
православља
поледњих година
враћен међу
људе и постао
традиционална
манифестација.*

одважних "вitezова" није био и наш фабрички "вitez" Банковић Драган.

Драган је био најстарији учесник јануарског плавања. Редовни шетачи и посетиоци језера, знају Драгана из виђења много година, пре ових дешавања, јер са првим данима пролећа, тачније од марта месеца, Драган отвара сезону плавања, а затвара је крајем новембра. То је по његовим прорачунима оптимално време када се он посвећује том спорту. То је човек који живи здравим животом, без пића, цигарета, коме није проблем да са својим "језерашима" у сваком моменту прискочи у помоћ свима који се нађу у невољи.

Језеро у Шумарицама има чудне људи. Драган га добро познаје, јер на њему проводи већину свог слободног времена. Прошле године, као и ове, Драган је учествовао у манифестацији.

Циљ није била победа, јер по његовим речима победници су сви учесници. Он је морални победник, јер са своје 54 године сигурно то и јесте.

О овогодишњим утисцима Драган каже: "Мом одушевљењу нема краја, јер ове године било је много људи који су нам дали подршку. Вода је била хладна, за мене без изненађења, јер иза себе имам велико искуство. Са неким момцима сам се знао од прошле година, а деветорици је ово било прво искуство.

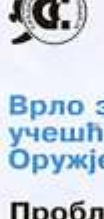
Другарство и подршка нас искусних, много је значило онима који нису спознали тај осећај до сада. За себе могу да кажем да ћу на језеро да долазим до 101. године, а можда и дуже, ако поживим.

Своју фабрику сам и на том месту успешно представљао, јер без нас "оружара" ништа се важно не може десити у граду и шире. Жеља ми је да наш град добије покривени базен, како би млади људи, деца и сви љубитељи плавања и у зимским данима имали потпуну рекреацију. И тај дан сам искористио за разговор на ту тему."

Питамо се и ми, колико би учесника поред ових било да је постојао бар један базен у коме би заинтересовани преко целе године одржавали кондицију? Драган је за сада један, једини од оружара који је репрезентовао све нас. "Витез" из наменске је успео, имао је храбрости. И како он сам каже: "Сви морамо да се боримо и изборимо, не само плавањем у хладној води, већ за наша радна места, за најбољи социјални програм и опстанак фабрике, заједно, са нашим Синдикатом".

Рајка Јевтић

2. Међународни сајам Наоружања и Војне Опreme - Партнер 2005

**Врло запажено
учешће Застава
Оружје Д.П.**

**Проблеми,
дуг и тежак
пут чекају Војну,
али, полако
и упорно и нама
ће сванути
бољи дани,
прегазићемо
све препреке у
овом процесу !!**

КОНСТАТУЈЕМО ВИШАК И "ДОВИЂЕЊА"

Подигнут сам 1978. - 2005. имам 27 година стајања!

27 x 200 евра = 5400 или
27 x 300 евра = 8100 евра?

Доста је било !